

Н. А. Сергієнко,
студентка магістратури
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

УДК 346.91

ПРОЦЕСУАЛЬНІ НАСЛІДКИ УКЛАДЕННЯ УГОДИ ПРО ПЕРЕДАЧУ СПОРУ НА ВИРІШЕННЯ ТРЕТЕЙСЬКОГО СУДУ В ГОСПОДАРЬКОМУ ПРОЦЕСІ

У науковій статті аналізуються процесуальні наслідки укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду у випадках, якщо така угода була укладена: 1) до звернення з позовом до господарського суду; 2) під час розгляду господарського спору в суді. У статті обґрунтовується доцільність внесення змін до законодавства для забезпечення захисту прав сторін шляхом визначення укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду як підстави залишення позову без розгляду.

Ключова слова: угода про передачу спору на вирішення третейського суду, арбітражна угода, припинення провадження у господарській справі.

Захист будь-якими не забороненими законом засобами своїх прав і свобод від порушень і протиправних посягань є конституційним правом кожного відповідно до ч. 5 ст. 55 Конституції України [1]. Розвиненість альтернативних судових способів вирішення спорів характеризує високий рівень розвитку саморегулювання сторонами їхніх правовідносин як способу регулювання суспільних відносин в цілому. Право на звернення до третейського суду для вирішення спорів, що виникають із цивільних та господарських відносин, є одним із способів самостійного вирішення спорів, що виникають між ними. Водночас укладення сторонами угоди про передачу спору на вирішення третейського суду має не лише матеріальні наслідки, а й процесуальні. Зокрема, укладення сторонами угоди про передачу господарського спору на вирішення третейського суду є підставою припинення провадження у справі відповідно до ст. 80 Господарського процесуального кодексу України від 06.11.1991 р. (далі – ГПК України) [2].

Актуальність дослідження правових наслідків укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду полягає у необхідності теоретичного аналізу підстав припинення провадження у господарських справах, у зв'язку з укладенням такої угоди, з метою вироблення єдиної судової практики застосування норм даного господарського процесуального інституту, забезпечення прав та інтересів сторін справи.

Дослідженню питань значення укладення сторонами угоди про передачу спору на вирішення третейського суду присвячені праці: У. Воробель, А. Г. Котельнікова, М. А. Рожкової, С. М. Довганчука та інших вчених-юристів. Проте більшість наукових досліджень у цій сфері стосується вивчення матеріально-правового значення укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду, правових наслідків такої угоди в цивільному процесі. Натомість вивченню процесуальних наслідків укладення угоди про передачу спору на вирішення тре-

тейського суду в господарському процесі не було приділено достатньої уваги.

Метою статті є дослідження процесуальних наслідків укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду в господарському процесі для розроблення змін до законодавства щодо забезпечення прав сторін у господарському процесі.

Для дослідження процесуальних наслідків укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду розглянемо суть поняття «*угода про передачу спору на вирішення третейського суду*». Нерідко у правозастосовній практиці та у законодавстві поняття «*угода про передачу спору на вирішення третейського суду*» та поняття «*арбітражна угода*», «*третейська угода*» вживаються як синоніми, так само як «*третейський суд*» та «*арбітраж*». Так, Господарський суд Донецької області в ухвалі від 05.10.2009 р. у справі № 6/245 встановив, що між сторонами справи договором відновленої кредитної лінії від 24.06.2008 р. встановлено третейську угоду, і застосував наслідки укладення угоди про передачу даного спору на вирішення третейського суду [3]. Господарський суд міста Києва в ухвалі від 23.04.2010 р. у справі № 14/194 встановив, що спір між сторонами, відповідно до договору, укладеного між ними, має вирішуватися в Міжнародному Комерційному Арбітражному Суді при Торгово-промисловій палаті України. При цьому суд дійшов висновку, що сторони, користуючись правом, передбаченим у ст. 5 Закону України «Про третейські суди» від 11.05.2004 р., уклали третейську угоду, яку викладено в п. 15.2 оспорюваного договору у вигляді третейського застереження. Таким чином, судом було ототожнено арбітражну угоду та третейську угоду [17].

З аналізу преамбули ст. 2, ч. 1 ст. 7 ЗУ «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24.02.1994 р. випливає, що в цьому нормативно-правовому акті «арбітраж» визначено як поняття, ідентичне поняттю «третейський суд», а поняття «арбітражна угода» визначається як угода сторін про передачу до арбітражу всіх або певних спорів [5].

Відповідно до ч. 1 ст. 1 ЗУ «Про третейські суди» від 11.05.2004 р. цей Закон регулює порядок утворення та діяльності третейських судів в Україні, а згідно з ч. 4 цієї статті дія цього Закону не поширюється на міжнародний комерційний арбітраж [6]. Отже, законодавцем у визначенні кола правовідносин, що регулюються ЗУ «Про третейські суди» від 11.05.2004 р., акцент зроблено не на розмежуванні понять «третейський суд» та «арбітраж», а на тому, де такий третейський суд/арбітраж формується. Поняття «третейський суд», визначене у ст. 2 ЗУ «Про третейські суди» від 11.05.2004 р., не можна вважати принципово відмінним від поняття «арбітраж», наведеного у ст. 2 ЗУ «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24.02.1994 р.

Вченими-юристами по-різному оцінюється така синонімія понять. Так, А. Г. Котельніков зазначає, що «внутрішній» третейський суд і міжнародний комерційний арбітраж, а отже, і третейська та арбітражна угоди не можуть вважатися повною мірою тотожними інститутами [7, с. 14–15].

Натомість М. А. Рожкова вживає як синонімічні поняття «третейська угода» та «арбітражна угода», використовуючи у своєму дослідженні словосполучення «арбітражна (третейська) угода» [8, с. 157]. Як тотожні поняття «арбітражний» і «третейський» вживає М. А. Дубровіна, розглядаючи питання арбітражного (третейського) розгляду, але підкреслює необхідність відокремленого правового регулювання міжнародного і внутрішнього арбітражу [9, с. 8–9].

Е. Ю. Новіков зазначає про відсутність фундаментальних відмінностей між цими поняттями, але порушує питання «виправданості рудиментарних відмінностей» [10, с. 310].

В аналізі положень вітчизняного законодавства обґрунтованим є висновок Е. Ю. Новікова про відсутність фундаментальних відмінностей між поняттями «третейська угода» та «арбітражна угода», а також вживання М. А. Рожковою та М. А. Дубровіною їх як тотожних, акцентуація М. А. Дубровіною на потребі відокремленого правового регулювання міжнародного і внутрішнього арбітражу.

Таким чином, оскільки фундаментальних відмінностей між арбітражем і третейським судом не вбачається, вважаємо виправданим використання понять «арбітраж» та «третейський суд» як синонімічних і, відповідно, як синонімічних – поняття «угода про передачу спору на вирішення третейського суду» та понять «арбітражна угода», «третейська угода», хоча законодавство і не передбачає їх ідентичного правового регулювання.

Розглянемо процесуальні наслідки укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду у випадках, якщо така угода була укладена до звернення з позовом до господарського суду і якщо така угода була укладена під час розгляду господарського спору в суді

1. Укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду в господарському процесі до подання позову, предмет якого та предмет арбітражної угоди співпадають, до господарського суду.

А. Г. Котельніков, розмежовуючи поняття «арбітражна угода» та «третейська угода», зазначає, що російське процесуальне право не пов'язує настання процесуальних наслідків безпосередньо з укладенням арбітражної угоди, натомість у третейських процесуальних відносинах сам факт укладення арбітражної угоди є не лише виникненням суб'єктивного права, а й обов'язку сторін передати спір до арбітражу [7, с. 200].

Але чи унеможливує укладення арбітражної угоди звернення до господарського суду для вирішення спору, предмет якого обумовлений арбітражною угодою? Розглянемо це питання в контексті законодавства та узагальнення судової практики.

Відповідно до ч. 2 ст. 124 Конституції України юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі [1]. Норми процесуальних кодексів, і ГПК України зокрема (ч. 3 ст. 1 ГПК України), містять положення щодо недійсності угоди про відмову від права на звернення до суду [2].

У Рішенні Конституційного Суду України від 27.12.1999 р. № 9-зп вказується, що відмова суду у прийнятті позовних та інших

заяв, скарг, оформлених відповідно до чинного законодавства, є порушенням права на судовий захист, яке згідно зі ст. 64 Конституції України не може бути обмежене [11, с. 37].

Вищий господарський суд України в п. 18 Інформаційного листа від 12.03.2009 р. № 01-08/163 «Про деякі питання, порушені у доповідних записках про роботу господарських судів України у другому півріччі 2008 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України» (далі – Інформаційний лист ВГСУ від 12.03.2009 р.) зазначив, що за наявності арбітражної угоди суд не повинен відмовляти у прийнятті позовної заяви з посиланням на п. 1 ч. 1 ст. 62 ГПК, а якщо буде встановлено недійсність, втрата чинності чи неможливість виконання третейської угоди, то справа підлягає розгляду по суті [12]. У підпункті 4.2 постанови Пленуму Вишого господарського суду України від 26.12.2011 р. № 18 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції» (далі – постанова Пленуму ВГСУ від 26.12.2011 р.) зазначено, що, якщо укладено угоду про передачу спору на розгляд третейського суду до порушення провадження у справі, у разі коли відповідач не заперечує проти розгляду справи саме господарським судом, спір підлягає вирішенню останнім [13].

Таким чином, укладення сторонами арбітражної угоди не обмежує їх у праві звернення до господарського суду для вирішення спору, предмет якого обумовлений арбітражною угодою.

Варто наголосити, що господарський суд припиняє провадження у справі на підставі п. 1 ч. 1 ст. 80 ГПК України лише за наявності одночасно таких умов:

1) сторона подала клопотання про припинення провадження у справі у зв'язку з тим, що справа не підлягає вирішенню в господарських судах України, а підлягає вирішенню в арбітражі.

Незважаючи на імператив поведінки суду щодо припинення провадження за наявності підстав, передбачених ст. 80 ГПК України, в

даному випадку клопотання відповідача є обов'язковим, оскільки відповідно до ч. 1 ст. 8 ЗУ «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24.02.1994 р. суд, до якого подано позов з питання, що є предметом арбітражної угоди, повинен, якщо будь-яка із сторін попросить про це не пізніше подання своєї першої заяви щодо суті спору, припинити провадження у справі і направити сторони до арбітражу, якщо не визнає, що ця арбітражна угода є недійсною, втратила чинність або не може бути виконана [5]. Аналогічні положення містить ч. 3 ст. 2 Нью-Йоркської Конвенції «Про визнання і приведення до виконання іноземних арбітражних рішень» від 10.06.1958 р.;

2) таке клопотання має бути подане до подання стороною, що клопоче, першої заяви по суті спору. В іншому випадку вважається, що сторона конклюдентними діями надала свою згоду на розгляд справи в господарському суді.

Вважаємо, що такими заявами, в розумінні ч. 1 ст. 8 ЗУ «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24.02.1994 р., можуть бути: а) відзив на позовну заяву, оскільки відповідно до ч. 3 ст. 59 ГПК України відзив повинен містити мотиви повного або часткового відхилення вимог позивача з посиланням на законодавство, отже, у відзиві на позовну заяву відображається правова позиція відповідача до заявлених до нього позовних вимог – суті спору; 2) зустрічний позов, оскільки зустрічний позов має бути пов'язаний з первісним, відповідно до ч. 1 ст. 60 ГПК України, а, обґрунтовуючи таку пов'язаність, відповідач за первісним позовом висловлює власну правову позицію щодо суті спору;

3) арбітражна угода є дійсною чи такою, що є чинною, або такою, що може бути виконана.

Буквальне тлумачення зазначеної вище норми дозволяє дійти висновку, що саме суд, до якого подано позов щодо обумовленого арбітражною угодою спору, має вирішити питання про дійсність чи чинність або можливість виконання арбітражної угоди. Протилежна позиція висловлена Вищим госпо-

дарським судом України у п. 18 Інформаційного листа ВГСУ від 12.03.2009 р. Тут зазначено, що з'ясування обставин, пов'язаних з недійсністю арбітражної угоди, втратою нею чинності або з неможливістю її виконання, може бути здійснене господарським судом лише за результатами судового розгляду, проведеного в установленому законом порядку [12].

Отже, справа про дійсність чи чинність, або можливість виконання арбітражної угоди повинна розглядатися в окремому судовому провадженні.

2. Укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду під час розгляду цього спору господарським судом.

Частина 2 ст. 12 ГПК України передбачає передачу сторін передати на вирішення до третейського суду підвідомчий господарському суду спір, крім певних категорій спорів. Категорії справ, спори у яких не можуть розглядатися третейськими судами, містить ст. 6 ЗУ «Про третейські суди» від 11.05.2004 р.

У зв'язку з наведеним виникає низка питань: 1) які правові наслідки укладення третейської угоди, предметом якої є передача на вирішення третейського суду справи (при виникненні спору), що не підлягає розгляду третейським судом? 2) які процесуальні наслідки матиме така угода в господарському процесі (чи буде припинене провадження у справі)?

Зауважимо, що ряд вчених ставить під сумнів потребу значного законодавчого обмеження кола справ, спір у яких може розглядатися третейським судом. Так, наприклад, С. М. Довганчук, аналізуючи законодавчі зміни щодо підвідомчості справ третейським судам (зміни до ЗУ «Про третейські суди» від 11.05.2004 р., прийняті у 2009 р.), зазначає, що у зв'язку зі звуженням кола справ, підвідомчих третейським судам, спостерігається штучне звуження визначення меж тих відносин, що регулюються певною галуззю права, правовідносини яких мають регулюватися третейським розглядом [14].

Стаття 12 ЗУ «Про третейські суди» від

11.05.2004 р. передбачає вимоги щодо форми та видів третейських угод, а ч. 7 цієї статті містить положення щодо недійсності третейської угоди у разі недодержання правил, передбачених цією статтею [6]. Законодавство не передбачає нікчемності третейської угоди у зв'язку з тим, що вона передбачає передачу на розгляд третейського суду справи, що не може розглядатись третейським судом. Враховуючи презумпцію правомірності правочину, передбачену ст. 204 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), третейська угода, навіть якщо вона передбачає передачу на розгляд третейського суду справи, що не може розглядатись третейським судом, є дійсною, доки інше не встановлено рішенням суду.

Формулювання, застосовані законодавцем у ч. 1 ст. 80 ГПК України (Господарський суд припиняє провадження у справі, якщо...), передбачають єдиний можливий варіант поведінки – суд зобов'язаний припинити провадження у справі за наявності підстав, передбачених ч. 1 ст. 80 ГПК України.

Слід зауважити, що господарський суд, припиняючи провадження у справі, не може скористатись своїм процесуальним правом щодо визнання недійсною повністю чи у певній частині таку третейську угоду як пов'язаний з предметом спору договір, який суперечить законодавству, відповідно до пп.1 ч. 1 ст. 83 ГПК України, оскільки таке повноваження суд має виключно приймаючи рішення. В даному випадку суд не може ухвалити рішення як процесуальний акт суду, яким вирішується справа по суті, оскільки справа по суті не вирішується. Вносячи ухвалу (про припинення провадження у справі) на підставі пп. 5 ч. 1 ст. 80 ГПК України, суд також не може визнати третейську угоду недійсною, відповідно до пп. 1 ч. 1 ст. 83 ГПК України, оскільки за умови недійсності третейської угоди відсутні підстави припинення провадження у справі – відповідно до ч. 1 ст. 216 ЦК України недійсний правочин не створює юридичних наслідків, крім тих, що пов'язані з його недійсністю [15].

Отже, незалежно від умов третейської угоди, при її укладенні у процесі розгляду

справи суд зобов'язаний припинити провадження у справі на підставі пп. 5 ч. 1 ст. 80 ГПК України.

Якщо сторонами укладена угода про передачу спору на вирішення третейського суду, але така угода стосується непідвідомчого третейському суду спору, по суті, сторони позбавлені права звернутись за вирішенням такого спору як до господарського суду (якщо така угода була укладена до звернення до господарського суду для вирішення спору у справі, обумовленого третейською угодою, суд припиняє провадження у справі на підставі пп. 1 ч. 1 ст. 80 ГПК України, якщо така угода була укладена під час розгляду справи – пп. 5 ч. 1 ст. 80 ГПК України; повторне звернення до господарського суду стосовно цього спору тих самих сторін з тих самих підстав буде неможливим (ч. 2 ст. 80 ГПК України)), так і до третейського суду (якщо третейському суду передано на вирішення спір у справі, що йому непідвідомча, третейський розгляд припиняється (ч. 6 ст. 27, ст. 53 ЗУ «Про третейські суди» від 11.05.2004 р.)).

У цивільному процесі укладення такої угоди є підставою залишення позову без розгляду. У. Воробель, розглядаючи наслідки укладення договору про передачу спору на вирішення третейського суду, вказує на обгрунтованість віднесення такого договору саме до підстав залишення позову без розгляду з теоретичного погляду, зазначаючи, що такого висновку дійшли чимало вчених ще в період існування СРСР, коли ЦПК УРСР 1963 р. передбачав, що укладення сторонами третейської угоди є підставою закриття провадження у справі [16, с. 58]. Арбітражний процесуальний кодекс Російської Федерації від 14.06.2002 р. визначає одними з підстав залишення позову без розгляду: наявність між сторонами угоди про вирішення третейським судом спору, якщо будь-яка зі сторін не пізніше подання своєї першої заяви по суті спору в арбітражному суді першої інстанції заявить на цій підставі заперечення щодо розгляду справи в арбітражному суді, крім випадків, якщо арбітражний суд встановить, що ця угода недійсна, втратила силу або не може бути виконана; укладення сто-

ронами угоди про передачу спору на вирішення третейського суду під час судового розгляду до прийняття судового акта, яким закінчується розгляд справи по суті, якщо будь-яка зі сторін заявить з цього приводу заперечення щодо розгляду справи в арбітражному суді, крім випадків, якщо арбітражний суд встановить, що ця угода недійсна, втратила силу або не може бути виконана (підпункти 5, 6 ч. 1 ст. 148 Арбітражного процесуального кодексу Російської Федерації від 14.06.2002 р.) [17].

Тут доцільним було б законодавче визначення укладення угоди про передачу спору на вирішення третейського суду у випадках, якщо така угода була укладена до звернення з позовом до господарського суду або якщо така угода була укладена під час розгляду господарського спору в суді не як підстава припинення провадження у справі, а як підстава залишення позову без розгляду, оскільки відповідно до ч. 4 ст. 81 ГПК України можливе повторне звернення позивача в загальному порядку до господарського суду після усунення обставин, що зумовили залишення позову без розгляду. На нашу думку, якщо спір не був вирішений по суті ні господарським судом (при припиненні провадження у справі у зв'язку з укладенням угоди про передачу спору на вирішення третейського суду, незалежно від того, коли була укладена така угода – до звернення до господарського суду чи під час розгляду справи судом, спір по суті не вирішується), ні тре-

тейським судом (якщо угода про передачу спору на розгляд третейського суду стосується передачі на розгляд третейського суду справи, невідомої йому), законодавство в такому випадку повинно передбачати право сторін звернутись до господарського суду для вирішення спору.

Підсумовуючи наведене, обґрунтованими та доцільними вважаємо такі висновки.

1. Укладення сторонами арбітражної угоди до звернення до господарського суду не обмежує їх у праві звернення до господарського суду для вирішення спору, предмет якого обумовлений арбітражною угодою.

2. Наслідком укладення угоди про передачу спору, що розглядається господарським судом, на вирішення третейського суду є припинення провадження у господарській справі на підставі пп. 5 ст. 80 ГПК України, незалежно від умов такої угоди.

3. З огляду на зазначене вище доцільним є внесення таких змін до законодавства: 1) пп. 5 ч. 1 ст. 80 ГПК України виключити; 2) доповнити ч. 1 ст. 81 ГПК України підпунктом 7 такого змісту: «сторони уклали угоду про передачу спору, що розглядається господарським судом, на вирішення арбітражу (третейського суду)» та підпунктом 8 такого змісту: «якщо до звернення до господарського суду з позовом, предмет якого та предмет арбітражної (третейської) угоди співпадають, між сторонами було укладено угоду про передачу такого спору на вирішення арбітражу (третейського суду).

Список використаних джерел

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Господарський процесуальний кодекс України : Закон України від 6 листопада 1991 р. № 1798-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
3. Архів Господарського суду Дніпропетровської області.
4. Архів Господарського суду міста Києва.
5. Про міжнародний комерційний арбітраж : Закон України від 24 лютого 1994 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 25. – Ст. 198.
6. Про третейські суди : Закон України від 11 травня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 35. – Ст. 412.
7. Котельников А. Г. Правовая природа арбитражного соглашения и последствия его заключения : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.15 / А. Г. Котельников ; ГОУВРО «Уральская государственная юридическая академия». – Екатеринбург, 2008. – 288 с.
8. Рожкова М. А. Средства и способы правовой защиты сторон коммерческого права / М. А. Рожкова. – М. : Волтерс Клувер, 2006. – 416 с.

9. Дубровина М. А. Международный коммерческий арбитраж в Швейцарии : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. юрид. наук : 12.00.15 / М. А. Дубровина ; МГУ им. М. В. Ломоносова. – М., 2001. – 26 с.
10. Российский ежегодник гражданского и арбитражного процесса. 2002–2003 / редкол.: Т. Е. Абова, А. П. Вершинин, М. А. Вилкут и др., В. В. Ярков (под ред.). – СПб. : Изд. дом Санкт-Петерб. гос. ун-та, 2004. – № 2. – 752 с.
11. Рішення Конституційного Суду України від 27.12.1999 р. № 9-зп [Електронний ресурс] // Вісник Конституційного Суду України. – К., 1998. – № 1 (3). – С. 34–38. – Режим доступу : <http://www.csu.gov.ua/doccatalog/document?id=166429>.
12. Інформаційний лист ВГСУ від 12.03.2009 р. № 01-08/163 «Про деякі питання, порушені у доповідних записках про роботу господарських судів України у другому півріччі 2008 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v_163600-09.
13. Постанова Пленуму ВГСУ від 26.12.2011 р. № 18 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0018600-11>.
14. Довганчук С. М. Про останні законодавчі зміни щодо підвідомчості справ третейським судам [Електронний ресурс] / С. М. Довганчук // Вісник академії адвокатури України. – К., 2009. – № 3 (16). – С. 96–103. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vaau/2009_3/Text/09dsmsts.pdf.
15. Цивільний кодекс України : Закон України від 13 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356.
16. Воробель У. Договір про передачу спору на вирішення до третейського суду як підстава залишення позову без розгляду / У. Воробель ; Ін-т приватного права і підприємництва НАПрН України // Підприємництво, господарство і право. – К., 2011. – № 5 (185). – С. 57–61.
17. Арбитражный процессуальный кодекс Российской Федерации от 14 июля 2002 г. № 95-ФЗ [Електронний ресурс] / Государственная Дума. Официальный сайт. Банк данных. Нормативно-правовые акты Федерального Собрания Российской Федерации. – Режим доступу : <http://duma.consultant.ru/page.aspx?725699>.

Sergienko N. A. Procedural consequences of arbitration agreement conclusion in commercial process.

In the scientific article the procedural consequences of arbitration agreement conclusion on the transfer of a dispute to arbitration are analyzed, if such an agreement was concluded: 1) before filing a lawsuit; 2) during processing of the dispute in court. In the article the necessity of legislative amendments for securing rights of parties is grounded by definition of arbitration agreement conclusion as a reason of shelving a case.

Key words: *agreement of sending a dispute on arbitration, arbitration agreement, abatement a lawsuit.*

Sergienko N. A. Procedural consequences of arbitration agreement conclusion in commercial process.

The subject of scientific article is the analysis of procedural consequences of arbitration agreement conclusion, if this agreement has been concluded: 1) before filing a lawsuit; 2) during processing of the case. Necessity of legislative amendments for securing rights of parties are grounded by definition of arbitration agreement conclusion as a reason of shelving a case.

Key words: *agreement of sending a dispute on arbitration, arbitration agreement, abatement a lawsuit.*